

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/40/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316213542
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316213542.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: N. T., nar. XX.XX.XXXX, adresa O. B. P. XXX, zastúpenej splnomocnencom: Advokátska kancelária Kolíková & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Radvanská 21, IČO: 47 239 441, o zaplatenie 4.828,23 Eur s príslušenstvom, na odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 8Csp/36/2016-87 zo dňa 10.10.2017 žalobcu: v zamietajúcej časti výroku II. len čo do nepriznaného úroku z omeškania a vo výroku IV. o náhrade trov konania a žalovanej: vo vyhovujúcej časti výroku I. a vo výroku IV. o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výroku I. ktorým bolo žalobe vyhovie, zamietajúceho výroku II. v časti úroku z omeškania, a výroku IV. o náhrade trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku rozhodol nasledovne: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 2924 euro do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. V ostatnej časti súd žalobu zamietla.
III. Súd konanie v časti o zaplatenie 1904,23 euro s príslušenstvom zastavuje.
IV. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 2, písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len Zákon o SÚ), § 53 ods. 1, 4 písm. k), ods. 5, § 53b ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ).

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v danom spore na základe vykonaného dokazovania bolo zistené a medzi sporovými stranami nie je sporné, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 7.000,- Eur a že z tohto úveru žalovaná vrátila 4.076,- Eur a jej dlh na istine predstavuje sumu 2.924,- Eur.

4. Žalovaná strana namietala, že bolo povinnosťou veriteľa informovať dlžníka o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 4 ods. 1 písm. a) až t, zákona o spotrebiteľských úveroch, že žalovaná mala byť oboznámená o následkoch nesplácania úveru, žalovaná však nebola oboznámená so všetkými zákonom vyžadovanými skutočnosťami. K tomu súd prvej inštancie považoval za nutné uviesť, že ochrana spotrebiteľa - dlžníka nie je absolútna, že sa predpokladá, že aj spotrebiteľ aspoň v minimálnom rozsahu pozná svoje práva a že jeho jediným cieľom nie je získať peniaze za hocikakú cenu. Žalovanej bola zmluva predložená a žalovaná túto zmluvu podpísala a kópiu zmluvy mala k dispozícii. V prípade, že by žalovanej neboli jasné niektoré ustanovenia zmluvy tieto si mohla nechať pred podpisom zmluvy

vyvetliť, taktiež v priebehu splácania zmluvy. Na ochranu spotrebiteľa existuje mnoho združení, na ktoré sa žalovaná mohla obrátiť a žiadať o odbornú pomoc.

5. Predmetná zmluva odkazuje na Všeobecné obchodné podmienky, ktoré by mali bližšie určovať práva a povinnosti zmluvných strán a to pokuty, poplatky, čas splátok istiny a úrok, spôsob výpočtu RPMN a iné náležitosti v zmysle ustanovenia §-u 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Tieto podmienky neboli žalovanej predložené a nebola s nimi oboznámená napriek tomu, že vyhlásila, že sa nimi oboznámila. Ustanovenia zmluvy týkajúce sa čl. VI, X, XI sú absolútne nečitateľné. V rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 195/2013 sa okrem iného uvádza, že zmluvné dojednania musia mať dostatočnú veľkosť písma, nesmie byť vo výrazne menšej veľkosti ako ďalší text, nesmie byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru.

6. Súd uviedol, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 320/2013 zo dňa 24.11.2015 súdy správne a v súlade s ustanovením § 153 ods. 4 OSP určili neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve. Zmluvné podmienky uvedené v úverových podmienkach tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy, sú neprijateľné ako celok už zo samotného dôvodu, že z hľadiska veľkosti písma voľným okom sú prakticky nečitateľné a zároveň bolo reálne nemožné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal čo i len oboznámiť z takto písomným textom. V dôsledku určenia absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi sú neplatné všetky jej dojednania, vrátane zmluvných podmienok, ktorých neprijateľnosť správne určil prvostupňový súd. Tento názor podporuje aj § 16 novely nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (k § 53 c) podľa ktorého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou musí dodávateľ uviesť písmeno ktorého výška je najmenej 1,9 mm.

7. Prvoinštančný súd konštatoval, že všeobecné obchodné podmienky sa majú stať súčasťou zmluvy prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. Netransparentná inkorporačná doložka je neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve. O netransparentnú inkorporačnú doložku ide aj vtedy, ak ju dodávateľ uvedie menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy. Úroky z úveru a ostatné poplatky obsiahnuté v úverových podmienkach sa v prípade neprijateľnej inkorporačnej doložky nestávajú súčasťou zmluvy (viď rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 6Co 135/2012, 21Co 28/2012, 20Co 133/2012). V danom prípade ide o netransparentnú inkorporačnú doložku.

8. Prvoinštančný súd ustálil, že podľa § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a, b, d, až j, k, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V predmetnej zmluve od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok sa nenachádza v zmysle § 9 ods. 2 písm. a) označenie druhu spotrebiteľského úveru a podľa § 9 ods. 2 písm. j) nie sú tu uvedené predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve nie sú uvedené termíny splátok a iných poplatkov ako ani poradie v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. V zmluve nie je uvedená výška poplatkov za omeškanie so splátkou.

9. Čo sa týka nejasnosti zmluvy ohľadne slovných spojení „Schválená výška pôžičky 7000 euro“ a „Celková suma pôžičky 9.360,- Eur“, toto prvoinštančný súd považuje za jasné a zrozumiteľné pre spotrebiteľa. V zmluve je uvedené, že celkové náklady spotrebiteľa sú 2360 euro a keď k tejto sume pripočítame 7000 euro dostaneme sumu 9360 euro. V tejto časti je zmluva jasná a zrozumiteľná.

10. Súd prvej inštancie bol názoru, že zmluva je určitá, nakoľko má jasne vymedzený predmet. Je jasne uvedené, že sa jedná o pôžičku, kto ju poskytuje, komu sa poskytuje a ako sa má vrátiť. Zmluva je tiež dostatočným spôsobom zrozumiteľná. To, že zmluva obsahuje niektoré neprijateľné podmienky, tak ako boli v predchádzajúcich častiach rozvedené, nespôsobuje jej absolútnu neplatnosť. Jej neplatnosť nespôsobuje ani to, že niektoré časti zmluvy sú nečitateľné. Zákonodarca ako sankciu za neprijateľné podmienky alebo chýbajúce ustanovenia určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

11. K námietke premlčania vznesenej žalovanou súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ v úverovej zmluve bolo dohodnuté splácanie úveru v splátkach, nejde o čiastkové plnenie podľa § 392 Obchodného zákonníka ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach (rozsudok Najvyššieho

súdu SR zo dňa 17.6.2008 sp. zn. 4Obo 54/2007). Ďalej sa v rozsudku uvádza: „Ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok, plyní premlčacia doba od splatnosti celého nesplneného záväzku.“ Premlčacia doba začína plynúť po lehote splatnosti celého úveru. Predčasná splatnosť bola vyhlásená listom zo dňa 20.7.2013 a žalovaná mala plniť do 3 dní od doručenia výzvy. Žaloba bola podaná na súd 19.7.2013 z čoho vyplýva, že žaloba bola podaná v trojročnej lehote a nejedná sa teda o premlčanú pohľadávku.

12. Následne vzhľadom na to, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch je úver bezúročný a bezpoplatkový, súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 2.924,- Eur čo je rozdiel medzi 7.000,- Eur ako poskytnutý úver a sumou 4.076,- Eur, ktorú žalovaná zaplatila. V závere súd uviedol, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z platnej judikatúry, ktorú aj citoval, pričom odkázal na princíp právnej istoty.

13. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP, pričom skonštatoval, že žalobca si pôvodne v žalobe uplatňoval 4.828,23 Eur s príslušenstvom, následne čiastočne zobral žalobu späť a uplatňoval sumu 2.924,- Eur s príslušenstvom, ktorá bola žalobcovi priznaná a v ostatnej časti bola žaloba zamietnutá. Na základe pomerného úspechu sporových strán súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, bez ďalšieho bližšieho zdôvodnenia.

14. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho advokáta odvolanie žalobca, výslovne proti zamietajúcemu výroku II. len čo do nepriznania uplatnených úrokov z omeškania z dôvodu bezúročnosti úveru a proti výroku IV. o trovách konania, s odkazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, pričom navrhol, aby odvolací súd na základe § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 2.924,- Eur od 29.7.2013 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rozsahu 21,12%.

15. Právny názor súdu prvej inštancie, keď žalobcovi nepriznal uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z dôvodu bezúročnosti úveru označil za nesprávny bez opory v práve. Absencia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemá žiaden vplyv na povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré majú sankčný charakter. V časti o náhrade trov konania odôvodnil odvolanie tým, že žalobca bol v spore v prevažnej časti úspešný a to v rozsahu 21,12% čistého úspechu. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zásadou zodpovednosti za výsledok vyjadrenou v § 255 CSP. Správnym zhodnotením veci a správnu aplikáciou právnych predpisov by súd prvej inštancie musel dospieť k záveru, že žalobcovi ako prevažne úspešnej sporiacej sa strane prináleží náhrada trov konania vo výške 21,12% priznaním sumy 2.924,- Eur zo žalovaných 4.828,23 Eur s príslušenstvom. V závere odvolania si žalobca uplatnil náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za podané odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej pomoci.

16. K odvolaniu žalobcu podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie žalovaná, ktorým navrhla, aby odvolací súd odmietol podanie žalobcu ako podané oneskorene podľa § 386 písm. a) CSP s tým, že zotrávajú na výroku, ktorý navrhli v odvolaní žalovanej. S poukazom na dôvody odvolania uplatnené žalovanou v podanom odvolaní, že zmluva o pôžičke, ktorej sa konanie týka, je absolútne neplatná pre jej nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť a pre jej rozpor s dobrými mravmi, pričom súčasne považuje uplatnenú pohľadávku za premlčanú, na ktorých tvrdeniach zotráva, považuje odvolanie žalobcu v časti trov konania a úroku z omeškania za bezpredmetné.

17. Následne žalovaná vyslovila názor, že odvolanie žalobcu bolo podané oneskorene. Zo súdneho spisu totiž vyplýva, že právny zástupca žalobcu podal odvolanie žalobcu ako ZEP prílohu e-mailu, ktorý mal byť žalobcom odoslaný 7.11.2017. V spise ale absentuje akýkoľvek dôkaz, či informácia o doručení predmetného e-mailu. Dňa 8.11.2017 bolo odvolanie žalobcu prijaté elektronickou podateľňou a súdom prvej inštancie odoslaná potvrdenka o prijatí elektronického odvolania. Žalovaná zdôraznila, že zo súdneho spisu nevyplýva, že odvolanie žalobcu bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 7.11.2017, práve naopak, z potvrdenia o prijatí podania možno vyvodzovať, že odvolanie bolo doručené až 8.11.2017, je preto názoru, že odvolanie žalobcu bolo podané oneskorene.

18. K žalobcom uplatňovanému úroku z omeškania žalovaná zopakovala svoje tvrdenie, že inkorporácia Podmienok Všeobecných obchodných podmienok do zmluvy o pôžičke bola v prípade žalovanej neplatná. Žalobca preto nemal právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podaním označeným ako predžalobná upomienka zo dňa 20.7.2013, pričom nebolo preukázané, že táto listina bola žalovanej aj doručená. Žalovaná sa tak nemohla dostať dňa 29.7.2013 do omeškania s nesplatenou časťou úveru, ako tvrdí žalobca. K žalobcom uplatňovanému nároku na náhradu trov konania uviedla, že ak by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou v odvolaní žalovanej, tak vo vzťahu k náhrade trov konania odkazuje na § 257 CSP. Argumentovala pritom tým, že spor vznikol ohľadom platnosti a bezúčelnosti spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola v značnej časti v rozpore so zákonom. Je preto zrejmé, že na vzniku sporu má značný podiel žalobca, ktorý formulárovú zmluvu o bezúčelovej pôžičke pripravil. Ide o konanie o ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany a je zrejmé, že obrana žalovanej spotrebiteľky nebola nedôvodná, ani zjavne účelová. Je tiež faktom, že žalobca uplatnil proti žalobkyni (zrejme žalovanej) významne vyššiu pohľadávku, ako reálne mal, pričom si uplatnil aj všetky nezákonné poplatky a pokuty, ktoré žalovanej účtoval. Na základe uvedeného je názoru, že v predmetnom prípade sú dané dôvody, aby žalobcovi nebol v zmysle § 257 CSP priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 21,12%.

19. Proti predmetnému rozsudku výslovne proti vyhovujúcemu výroku I. ako aj proti výroku o náhrade trov konania IV. podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaná s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. h) zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, písm. f) citovaného ustanovenia, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, písm. b), že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a písm. d), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. V prvej časti sa odvolateľka venovala nesprávnemu právnomu posúdeniu neplatnosti zmluvy s tým, že podľa žalovanej je zmluva absolútne neplatná, lebo je nezrozumiteľná a neurčitá čo do predmetu zmluvy a je súčasne aj rozporná s dobrými mravmi. Pokiaľ v ods. 19 rozsudku súd uvádza, že argumentáciu ohľadom neplatnosti zmluvy uplatnil právny zástupca žalovanej až v záverečnom vyjadrení, tento záver považuje za nesprávne skutkové zistenie, keďže žalovaná už vo svojom prvom písomnom podaní - v odpore uplatnila námietky týkajúce sa neplatnosti zmluvy. Žalovaná teda včas uplatnila argument o absolútnej neplatnosti zmluvy a súd prvej inštancie sa mal s ním náležite vyporiadať.

21. V ďalšej časti žalovaná odôvodnila svoj argument, že zmluva je neplatná pre nejasnosť, nezrozumiteľnosť a neurčitosť v predmete zmluvy. S poukazom na to, že v čl. VII. zmluvy je uvedená schválená výška pôžičky 7.000,- a celková suma pôžičky 9.360,-, avšak zmluva tieto pojmy nevymedzuje a neustanovuje čo je ich obsahom, nie je teda zrejmé akú sumu žalobca, resp. jeho predchodca mal podľa zmluvy žalovanej poskytnúť. Ide pritom o odlišné pojmy ako používa zák. č. 129/2010 Z.z. o SÚ. Ak žalobca v zmluve použil odlišné pojmy ako zákon na pomenovanie tých istých skutočností a bez toho, aby ich v zmluve vysvetlil, ide o konanie v snahe zmiasť resp. zaviesť spotrebiteľa vo vzťahu k predmetu zmluvy. Túto skutočnosť považovala za o to významnejšiu, že čl. VII. zjavne vyplýval poskytovateľ úveru a neumožnil doň žalobkyni zasahovať a tiež, že sa v predmetnej časti zmluvy nachádza aj iné písmo, ako vo zvyšných častiach. Žalovaná je názoru, že na túto situáciu dopadajú zásadné právne závery Ústavného súdu SR vyjadrené v náleze sp. zn. I.ÚS 243/2007, z ktorého zdôraznila, že ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil. Žalovaná preto naďalej trvá na právnom názore, že predmet zmluvy bol formulovaný nejasne a nezrozumiteľne, pričom ak žalovaný do zmluvy, o ktorej je nepochybné, že ju pripravoval, vložil a vyplnil ustanovenie čl. VII., ktoré zakladá záver o nejasnosti predmetu zmluvy, je potrebné ustanovenie vykladať v neprospech žalovaného, čo v danom prípade znamená, že zmluva je neplatná. Zdôraznila, že tvrdenie žalovanej o tom, že pojmy použité v čl. VII. zmluvy sú pre zmluvné strany neurčité a nezrozumiteľné žalobca nepoprel, ani iným spôsobom nerozporoval, ide teda o nesporný fakt s odkazom na § 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP.

22. V tretej časti odvolania žalovaná rozobrala svoj argument, že zmluva je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Za fakt označila, že zmluva je písaná písmom, ktoré je menšie ako 1,9 mm a miestami dokonca menšia ako 1 mm, čo je nesporné. Keďže to žaloba nerozporoval, ide teda o nesporný fakt (§ 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP. Ust. § 53c OZ v čase podpísania zmluvy postihovalo pod sankciou neplatnosti malú veľkosť písma vo vzťahu k predmetu a cene zmluvy. Súčasne judikatúra dospel k

záveru, že uvádzanie príliš malého písma v spotrebiteľských zmluvách je v rozpore s dobrými mravmi. Tiež novelou Občianskeho zákonníka č. 106/2014 Z.z. zákonodarca ustanovil neplatnosti zmluvy vo vzťahu k uvádzaniu príliš malého písma na akomkoľvek mieste zmluvy. Vzhľadom na to je žalovaná názoru, že veľkosť písma použitého v zmluve odôvodňuje neplatnosti zmluvy či už podľa § 53c OZ alebo jej neplatnosť ako rozpornej s dobrými mravmi podľa § 39 OZ.

23. V ďalšej časti odvolania označila žalovaná záver súdu, že uplatnená pohľadávka nie je premlčaná, za nesprávne právne posúdenie veci. K premlčaniu v prípade absolútnej neplatnosti zmluvy za fakt označila, že zmluva je absolútne neplatná od počiatku. Plnenie poskytnuté na jej základe má charakter bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. OZ, pričom podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil najneskôr za tri roky odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Žalovanej bola čiastka 7.000,- Eur poskytnutá 19.1.2012 a v dôsledku uplynutia objektívnej lehoty sa právo žalobcu preto premlčalo najneskôr dňa 20.1.2015, avšak žaloba bola súdu doručená až dňa 19.7.2016. Žalovaná je preto názoru, že nárok žalobcu je potrebné považovať za premlčaný.

24. K premlčaniu v prípade neplatnej inkorporácie všeobecných obchodných podmienok vychádza z faktu, že inkorporácia podmienok zmluvy a všeobecných obchodných podmienok je neplatná a v zmluve potom nie je upravená možnosť/právo dodávateľa požadovať okamžitú jednorazovú úhradu všetkých splátok vyplývajúcich zo zmluvy. V tejto súvislosti odkázal na znenie ust. § 565 a § 103 ods. 1 OZ a vyslovil záver, že súd nesprávne právne posúdil premlčanie, ak ho počítal odo dňa predčasnej splatnosti pôžičky (20. ods. rozsudku). Žalovaná je názoru, že sú určite premlčané všetky splátky vo výške 260,- Eur splatné pred 19. júlom 2013.

25. K štvrtej časti odvolania sa žalovaná vyjadrila k nesprávnemu právnemu posúdeniu neplatnosti inkorporácie všeobecných zmluvných podmienok a podmienok zmluvy. Poukázala na to, že hoci už vo svojom odpore ako aj počas konania namietala, že inkorporácia podmienok a všeobecných obchodných podmienok je neplatná, z ods. 19. rozsudku nie je zrejmé, ako tieto tvrdenia žalovanej súd prvej inštancie posúdil. Ustanovenia zmluvy upravujúce inkorporáciu sú písané malým a nečitateľným písmom. Je faktom, že obe podmienky neboli žalovanej pred podpisom zmluvy predložené a nebola s nimi oboznámená, tieto skutočnosti sú nesporné, nakoľko ich nespороval ani žalobca. S odkazom na ustálenú judikatúru - označené rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne a v Prešove sa podľa žalovanej preto inkorporácia podmienok a všeobecných obchodných podmienok považuje na netransparentnú, resp. za neprijateľnú zmluvnú podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. a) OZ, ktorá je v zmysle ods. 5 tohto ustanovenia tiež neplatná.

26. V piatej časti odvolania nesprávne posúdenie povinnosti dodávateľa informovať žalovanú o skutočnostiach uvedených v zákone s poukazom na § 4 ods. 1 písm. a) až t) Zákona o SÚ, žalovaná uviedla, že je nesporným faktom, že v predmetnom prípade k jej informovaniu v zmysle citovaných ustanovení nedošlo. Argumentácia v ods. 13 rozsudku je preto v priamom rozpore s týmito ustanoveniami. Keďže je nesporným faktom, že žalovaná nebola informovaná zákonným spôsobom, nastupuje v zmysle § 53 ods. 4 písm. a) OZ neplatnosť celej zmluvy.

27. K šiestej časti odvolania žalovaná vyslovila názor, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď z listiny označenej ako „predžalobná upomienka“ z 20.7.2013 nemožno vyvodit' či a kedy bola doručená žalovanej, pretože žalobca nepredložil podací lístok a iný dôkaz o skutočnom podaní a doručení zásielky. Žalovaná tvrdí, že predmetný dokument jej nebol nikdy doručený. Napriek tomu, že sa v konaní vyskytli viaceré nesporné tvrdenia žalovanej, súd prvej inštancie ich opomenul. Ide najmä o to, že pojmy použité v čl. 4 zmluvy popisujúce predmet zmluvy sú pre zmluvné strany nezrozumiteľné a neurčité, že písmo použité v zmluve je menšie ako 1,9 resp. 1,1 mm, že žalovaná nebola oboznámená s podmienkami, ani všeobecnými obchodnými podmienkami pred podpisom zmluvy, že dodávateľ neinformoval žalovanú o skutočnostiach uvedených v ust. § 4 ods. 1 písm. a) až t) Zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobom predpokladaným zákonom. Súd preto ustálil v napádanom rozsudku skutkový stav v rozpore s vykonanými dôkazmi - nespornými tvrdeniami. Podľa žalovanej túto vadu možno identifikovať aj ako vadu podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP.

28. V siedmej časti odvolania sa žalovaná vyjadrila k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a to nedostatočným odôvodnením napádaného rozsudku v súlade s § 220 CSP. Podľa nej je odôvodnenie nejasné a nezrozumiteľné. Súd prvej inštancie často uvádza tvrdenia, z ktorých nie je zrejmé, či ide o parafrázu, alebo o citáciu judikatúry alebo jeho vlastné úvahy. Demonštrovala to na ods. 14 až 16, z ktorých podľa nej nemožno vyvodit' akým spôsobom súd posúdil platnosť inkorporačnej doložky v danom prípade. Podľa žalovanej sa súd tiež žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovanej ohľadom neplatnosti zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ. Za vážnu vadu odôvodnenia považuje fakt, že súd vôbec nezohľadnil nesporné tvrdenia žalobkyne a to, že pojmy použité v čl. VII zmluvy popisujúce predmet zmluvy sú nezrozumiteľné a neurčité, že písmo použité v zmluve je menšie ako 1,9 resp. 1,1 mm, že žalovaná nebola oboznámená s podmienkami, ani všeobecnými obchodnými podmienkami pred podpisom zmluvy a že dodávateľ neinformoval žalovanú o skutočnostiach uvedených v § 4 ods. 1 písm. a) až t) Zákona o SÚ. Odôvodnenie rozsudku navyše považuje tiež za prekvapivé, keďže na pojednávaní 23.5.2017 súd predbežne posúdil zmluvu ako neplatnú a napriek tomu, že od tohto dňa nedošlo k predloženiu ďalších dôkazov, ani k uvedeniu ďalších podstatných skutočností, súd v napádanom rozsudku zásadne zmenil svoj právny názor a túto zmenu v odôvodnení nevyvetlil.

29. V záverečnej ôsmej časti podaného odvolania žalovaná navrhla, aby odvolací súd výrok I. predmetného rozsudku zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej náhradu trov odvolacieho ako aj prvostupňového konania. Alternatívne navrhla, aby odvolací súd rozsudok v časti výroku I. a IV. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho ako aj prvoinštančného konania.

30. Žalobca sa k doručenému odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril. Ďalšie podania strán v odvolacom konaní neboli do spisu doručené.

31. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že obe odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie v nimi napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že obe odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP - žalobca a písm. b), d), f) a h) - žalovaný), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolania sú sčasti dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok, s výnimkou čiastočne zastavujúceho výroku III. a výroku II. v časti úrokov z omeškania, zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP).

32. Žalobca, ani žalovaná nepodali odvolanie proti výroku III. preskúmaného rozsudku, ktorým súd konanie v časti o zaplatenie 1.904,23 Eur s príslušenstvom, z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, s použitím § 145 ods. 2 CSP, zastavil, ani proti tej časti výroku II. ktorou bola žaloba zamietnutá, s výnimkou úrokov z omeškania. Rozsudok v týchto častiach preto nadobudol právoplatnosť a nepodliehal prieskumu odvolacieho súdu. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vzhľadom na odvolanie žalobcu bola časť rozsudku, ktorou súd žalobu zamietol len čo do nepriznaného úroku z omeškania z priznanej istiny, na odvolanie žalobcu vo vyhovujúcej časti výroku I. a na odvolanie oboch strán sporu vo výroku IV. o náhrade trov konania a to z titulu odvolacích dôvodov tak, ako boli uplatnené žalobcom a žalovanou v podaných odvolaniach a popísané vyššie.

33. Žalovaná v podanom vyjadrení k doručenému odvolaniu žalobcu namietala, že odvolanie žalobcu bolo podané oneskorene, v dôsledku čoho navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobcu ako oneskorene podané podľa § 386 písm. h) CSP odmietol.

34. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetný rozsudok bol advokátovi žalobcu podľa pripojenej doručenky doručený dňa 23.10.2017. Posledným dňom 15-dňovej lehoty na podanie odvolania bol teda 7. november 2017. Na čl. 106 spisu je založený elektronické podanie od I. K. podateľni OS Galanta vo

veci 8Csp/36/2016 s prílohou XXXXXXXXX odvolanie, „odoslané: 7.11.2017 o 16.16“ s textom, že v danej právnej veci je zasielané odvolanie, ako odosielateľ je označený K. za tým JUDr. Ján Šoltés, advokát. Na č.l. 107 sa nachádza odvolanie advokáta žalobcu v danej veci datované 7.11.2017. Na č.l. 108 je potvrdenka o prijatí podania č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX adresovaná H. zaslaná podateľňou OS GA 8.11.2017 o 9.33, ktorej prílohu tvorí na č.l. 109, 110 priložený dokument podľa ktorého elektronická podateľňa prijala a overila platnosť elektronického podania - odvolania s tým, že elektronický podpis podpisovateľa JUDr. Jána Šoltésa je podľa výsledku overenia platný.

35. Keďže žalovaná v predmetnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázala na to, že v spise sa nenachádza doklad, či informácia o čase doručenia predmetného e-mailu, ktorého prílohou malo byť odvolanie žalobcu v posledný deň odvolacej lehoty 7.11.2017 okresnému súdu, odvolací súd túto otázku preskúmal.

36. Odvolací súd zo súdneho manažmentu týkajúceho sa predmetného spisu zabezpečil ďalšiu listinu (č.l.145 spisu) z ktorej vyplýva, že predmetný mail od I. K. bol súdu doručený resp. súdom obdržaný dňa 7.11.2017 o 16:15:46 hod. Zo súdneho manažmentu tiež vyplýva, že príloha predmetného mailu odvolanie už bolo opatrené ZEP-om, avšak vzhľadom na doručenie predmetného mailu súdu po pracovnej dobe, k overeniu ZEP-u došlo až nasledujúci deň 8.11.2017. Odvolací súd preto uzatvára, že žalobca podal odvolanie včas.

37. Žalobca v podanom odvolaní vo vzťahu k veci samej namietal nepriznanie nároku na zaplatenie úrokov z omeškania. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku pritom nie je možné zistiť, či k zamietnutiu tejto časti žalobou uplatneného nároku došlo zámerne, pretože súd prvej inštancie mal za to, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 4 ods. 3 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sa vzťahuje aj na úroky z omeškania, alebo preto, že sa túto časť nároku opomenul. Výslovné odôvodnenie zamietnutia tejto časti nároku žalobcu v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Je pritom potrebné prisvedčiť žalobcovi, že absencia vymedzených zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere má v zmysle § 4 ods. 3 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch za následok to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čím mal zákonodarca nesporne na mysli, že nevzniká nárok na úrok z úveru a nie na úrok z omeškania, čo sú odlišné právne inštitúty. Povinnosť platiť úroky z úveru sa viaže na poskytnutie peňažných prostriedkov (§ 497 Obchodného zákonníka - ďalej OBZ), a predstavuje osobitnú peňažnú náhradu súvisiacu s poskytnutím finančných prostriedkov. Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ a § 517 OZ) vzniká ako následok omeškania s úhradou peňažného záväzku. Absencia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere preto nemá žiaden vplyv na vznik nároku na úroky z omeškania v zmysle § 517 OZ v prípade vzniku omeškania spotrebiteľa. Nebol preto dôvod, aby bola žaloba v časti úroku z omeškania zamietnutá.

38. Žalovaná ako prvý odvolací dôvod v podanom odvolaní uviedla, že zmluva je absolútne neplatná, a to jednak pre jej nezrozumiteľnosť a neurčitosť, čo do predmetu zmluvy a súčasne aj pre rozpor s dobrými mravmi.

39. Nezrozumiteľnosť a neurčitosť predmetnej zmluvy o pôžičke v predmete zmluvy žalovaná odôvodňuje tým, že v článku VII. zmluvy je uvedené: schválená výška pôžičky 7.000 Eur; celková suma pôžičky 2.360 eur. Je pravdou, že ani všeobecné obchodné podmienky k zmluve (ďalej len VOP), ani predmetný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch pojmy ako „schválená výška pôžičky“ a „celková suma pôžičky“ nepoužíva a nevysvetľuje. Nemožno ich však posudzovať a vykladať izolovane od ostatného textu zmluvy resp. článku VII. zmluvy, v ktorom sú obsiahnuté, ako na to správne poukázal prvoinštančný súd. V tomto článku zmluvy sú uvedené aj celkové náklady spotrebiteľa: 2.360 Eur. Pri zohľadnení priemernej rozumovej spôsobilosti spotrebiteľa, v kontexte celého právneho vzťahu musel byť jasný predmet zmluvy a to poskytnutá pôžička vo výške 7.000 Eur, ktorá je v súlade so žiadanou výškou pôžičky 7.000 Eur, ako je uvedená v článku V. zmluvy. Tiež mu muselo byť zrejmé, že suma 2.360 Eur navyše predstavuje celkové náklady z titulu pôžičky. Pri posúdení článku VII. predmetnej spotrebiteľskej zmluvy cez prizmu interpretačného pravidla v zmysle § 35 ods. 2 OZ, podľa ktorého právne úkony vyjadrené slovami, treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom, je nepochybné, že napriek použitej formulácii v článku VII. predmetnej zmluvy obom zmluvným stranám, nielen žalobcovi ale aj žalovanému spotrebiteľovi, vychádzajúc tiež z jeho prejavenej vôle o

požadovanej výške pôžičky, bolo zrejmé, že predmetom zmluvy je pôžička vo výške 7.000 Eur. Súd prvej inštancie preto správne ustálil, že predmetná zmluva nie je absolútne neplatná pre žalovanou tvrdenú nezrozumiteľnosť či neurčitost', čo do predmetu zmluvy. Aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 640/2014 uviedol, že prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Pri výklade právnych úkonov má byť preferovaný výklad v prospech platnosti a nie neplatnosti právneho úkonu.

40. Ako ďalšie žalovaná namietala neplatnosť predmetnej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, v dôsledku veľkosti písma obsiahnutého v písomnom vyhotovení zmluvy, ktoré je menšie ako 1,99 mm. Ako to žalovaná správne uvádza, v čase uzavretia predmetnej zmluvy v decembri resp. v januári 2012 ustanovenie § 53c OZ postihovalo následkom neplatnosti zmluvu, ktorej predmet a cena boli uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Z pripojenej kópie predmetnej zmluvy je zrejmé, že v danom prípade predmet a cena zmluvy v nej boli uvedené rovnakou veľkosťou písma ako ostatné jej časti s výnimkou názvu a označení častí zmluvy. Písomné vyhotovenie predmetnej zmluvy preto citované ustanovenie neporušovalo, neplatnosť zmluvy podľa neho teda nenastala. Z kópie predmetnej zmluvy založenej v spise je zrejmé, že jej predtlačný text je písaný malým písmom o výške cca 1 mm, avšak rukou dopisované údaje o spotrebiteľovi a jeho pomeroch, ako aj podstatné údaje najmä o predmete zmluvy, splátke, splatnosti, ročnej úrokovej sadbe, RPMN, či priemernej RPMN, sú dopísané ručne väčším písmom (cca 3 - 4 mm). Podľa názoru odvolacieho súdu písomný text zmluvy je pre priemerného bežného spotrebiteľa čitateľný.

41. V zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

42. Odvolací súd je toho názoru, že vzhľadom na popísanú formu písomného vyhotovenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, v nej použitá veľkosť písma sama o sebe nemôže založiť rozpor s dobrými mravmi v zmysle citovaného § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z.. Konanie žalobcu vo vzťahu k použitej veľkosti daného písma bolo v rozhodnom období bežné, nediskriminuje žalovanú, nevybočuje z pravidiel morálky uznávanej pri poskytovaní danej služby a za daných okolností nemôže privodiť ani ujmu žalovanému spotrebiteľovi, pričom nevyužíva ani omyl, lešť, vyhrážku, či nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Odvolací súd preto uzatvára, že veľkosť písma, ktorá bola použitá v písomnom vyhotovení predmetnej spotrebiteľskej zmluvy nezakladá jej rozpor s dobrými mravmi a nespôsobuje preto jej absolútnu neplatnosť.

43. V ďalšom žalovaná v podanom odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie premlčania. S poukazom na vyššie uvedené závery neprichádza do úvahy posudzovanie premlčania pre prípad absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy, ale premlčania pre prípad neplatnej inkorporácie všeobecných obchodných podmienok do spotrebiteľskej zmluvy. Z obsahu preskúmaného rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie sa s touto námietkou žalovanej nevysporiadal, nie je teda z neho možné zistiť akými úvahami sa riadil a k akému záveru v tomto smere došiel resp. ak došiel k záveru, že inkorporácia všeobecných obchodných podmienok zmluvy bola účinná, z ktorého ustanovenia zmluvy, resp. obchodných podmienok vyvodil oprávnenie žalobcu od predmetnej zmluvy odstúpiť, pričom na vec ani neaplikoval ust. § 565 Občianskeho zákonníka o možnosti veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ktorá možnosť ale musí byť stranami dohodnutá. V tejto súvislosti sa súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku nevyposporiadal ani s tvrdením žalovanej, že všeobecné obchodné podmienky neboli žalovanej pred podpisom zmluvy predložené a nebola s nimi oboznámená. Závery súdu prvej inštancie v tomto smere nie sú zistiteľné a rozsudok je i v tomto nepreskúmateľný.

44. V ďalšom žalovaná v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie povinnosti dodávateľa informovať žalovanú o skutočnostiach uvedených v zákone, s poukazom na § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že je nesporným faktom, že žalovaná ako spotrebiteľka o skutočnostiach uvedených v § 4 ods. 1 písm. a) až d) zákona o spotrebiteľských úveroch nebola informovaná spôsobom

predpokladaným zákonom a preto nastupuje § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka, resp. neplatnosť celej zmluvy. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku, najmä z odseku 13. je zrejmé, že súd prvej inštancie z týchto hľadísk sa predmetnou otázkou nezaoberal a na vec napriek námietke žalovanej ani neaplikoval § 4 ods. 1 Zákona č. 129/2010 o ochrane spotrebiteľa a neskúmal, či žalovanej spotrebiteľke bolo umožnené (pričom nie je rozhodujúce či túto možnosť aj využila) oboznámiť sa pred uzavretím zmluvy s ustanoveniami, ktoré mala plniť.

45. Pre nedostatok záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k ne/platnosti inkorporácie všeobecných obchodných podmienok do predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, bolo predčasným prijať aj záver o otázke premlčania uplatneného nároku. Hoci súd prvej inštancie v odseku 20. preskúmaného rozsudku odvíja počiatok premlčania od listu žalobcu adresovaného žalovanej zo dňa 20.7.2013 a žalovaná doručenie tohto listu poprela, pričom žalobca listinný dôkaz o jeho doručení žalovanej nepredložil, súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku nevysvetlil, z čoho vyvodil účinné doručenie predmetného listu, z ktorého nadväzne odvodil aj počiatok plynutia danej premlčacej lehoty. Rozsudok súdu prvej inštancie v tomto smere je rovnako pre nedostatočné odôvodnenie nepreskúmateľný.

46. Zhrnúc vyššie uvedené, je potrebné prisvedčiť poslednému odvolaciemu argumentu žalovanej, že súd prvej inštancie vo vyššie popísaných bodoch nedostatočne, v rozpore s § 220 CSP odôvodnil preskúmaný rozsudok.

47. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

48. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

49. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

50. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

51. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

52. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky,

vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

53. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

54. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

55. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie vo viacerých v relevantných záveroch neodôvodnil, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v druhoінштанčnom konaní pred odvolacím súdom.

56. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

57. Potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vyhovujúceho výroku I., v napadnutej časti zamietajúceho výroku II. aj závislom výroku IV. o náhrade trov konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

58. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v zmysle uvedených intencií opätovne prehodnotiť neustálené závery, v prípade potreby doplniť dokazovanie pri zohľadnení ust. § 295 CSP, skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, a po vyporiadaní sa so všetkými relevantnými námietkami strán vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné vo všetkých jeho častiach náležite v súlade s § 220 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie podľa výsledku konania znova aj o trovách konania, včítane tohto odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP), pričom sa vysporiada aj s podmienkami pre prípadnú aplikáciu § 257 CSP.

59. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).